

med Hensyn til min Stilling, overfor fremkomne Forslag.

Om Lovforslagets enkelte Paragrafer har jeg ikke Meget at sige. Om §§ 1 og 2 har jeg udtalt mig i Almindelighed, og der kan paa Grund af disse Udtalelser ikke være Anledning for mig til særlig at dvæle ved dem. Men jeg er enig med det ærede Medlem om een Ting, og det er den, at er der en Mand, der maa agtes og sættes høit, er det ham, der bestræber sig for at bevare sin Selvstændighed. Men tror nu det ærede Medlem, at det egentlig er en heldig Maade at støtte denne Bestræbelse paa, at man letter i overordentlig høi Grad Afdgangen til første Gang at komme i Forbindelse med Fattigvæsenet, ved at dette ikke skal have ubehagelige Følger? Jeg tror det ikke. Jeg har set mange Menneskers mangeaarige Kamp for at holde sig fri, og jeg frygter for, at det ikke vil være nogen egentlig god Tjeneste at gjøre Bedkommende, at man letter dem Afdgangen til første Gang at ty til Fattigvæsenet. Man risikerer derved netop, at de blive der og vænne sig dertil, og jeg tror, at det var langt bedre, om de helt kunde undgaa det. Jeg vil sige om det Forhold, som det ærede Medlem har fremdraget specielt, og hvis Enkeltheder jeg ikke erindrer, men som angik et Sygdomstilfælde, at det ganske vist er sørgeligt, om Samsundet skulde være organiseret saaledes, at en Mand paa Grund af et 15 Dages Ophold paa et Sygehus for bestandig skulde betragtes som Fattiglem, men jeg tror heller ikke, at det er nødvendigt. Enten maatte Hjælpen kunne staves til Veie ad anden Veie end fra det Offentlige, eller ogsaa vilde der ikke være nogenføhøst Bønskelighed ved at faae Hjælpen estergivet. Jeg tror, at den Bedkommende — forudsat naturligtvis, at han er en hæderlig Mand — blot behøvede at henvende sig paa rette Sted for at modtage Østergivelsen. Det er i hvert Fald min Mening, og jeg vilde tilraade den Bedkommende — jeg veed jo forøvrigt ikke, om det er forsøgt — at prøve en Henbendelse i saa Henseende. Hvis det ærede Medlem kender Manden privat, burde han raade ham til at gjøre et Forsøg for at se, om ikke denne Sag lod sig ordne saaledes som Noget i denne Verden. § 2 paa lægger Kommunalbestyrelsen at afgjøre, om der er ekstraordinær Arbejdsløshed, ikke blot Arbejdsløshed i Almindelighed, men ekstraordinær Arbejdsløshed. Hvad der skal forstaaes derved, er det ikke saa godt for mig at vide, og det ærede Medlem har egentlig ikke nærmere udtalt sig derom. Jeg læser imidlertid Paragrafen saaledes, at det Kommunalbestyrelsen vil have at undersøge, er

kun det Faktum, om der er ekstraordinær Arbejdsløshed, men at den skal afholde sig fra enhver Undersøgelse af Marsagerne dertil. Dette er nu langt fra at være i Harmoni med den nuværende Stilling, som Fattigbestyrelserne indtage, idet de jo blandt andet ere berettigede til at forlange, at de Bedkommende, som skulle understøttes, skulle modtage den Bestjæftigelse, som Fattigbestyrelserne maatte se sig i Stand til at tilbyde.

Forslagets § 3 gaar ud paa, at Hjælp af det Offentlige til Lægehjælp og Begravelse osv. ikke skal betragtes som Fattigunderstøttelse. At det i og for sig er meget betragteligt, hvis Udredelsen af den Slags Hjælp ubetinget skal medføre, at den Bedkommende betragtes som hørende under Fattigvæsenet, skal jeg villig indrømme; men om det er heldigt og rigtigt at gaa den Veie, som her er foreslaaet, nærer jeg den største Tvivl om. For det Første er der jo, som af et æret Medlem nævnt, Understøttelses-kasserne og de Fattiges Kasser at ty til, og mig bekendt vil det ikke let kunne møde, at en Mand paa Grund af Sygdom skulde være nødt til at hjemfalde til Fattigvæsenet. Det kan være, at der er Steder — det tør jeg ikke bestemt modsigte — hvor man har andre Veie at gaa. Det ærede Medlem nævnte og syntes at fremdrage som noget Særligt et Tilfælde, hvor Amtsaadet var gaaet i Spidsen med at betale Halvdelen af Sygeudgifterne i visse Tilfælde. Jeg veed nu ikke, om man ikke paa forskellige andre Steder er gaaet videre i saa Henseende, men det veed jeg, at vi enkelte Steder ere gaaede langt videre; i et Amt lægger man saaledes frit og kvit de Syge ind paa Sygehuset, det er Frederiksborg Amt, og der er et Amt, hvor jeg selv har været med til at vedtage, maasse endog til at foreslaa, at, naar der opstaa epidemiske Sygdomme, skulde de Syge lægges frit ind, det er Aarhus Amt; jeg tror iøvrigt, at der er andre Steder, hvor man er gaaet adskilligt videre. Der er flere forskellige Maader at komme frem paa, og en af de mest frugtbare har været den, at Kommunerne, Amtskommunerne og Bykommunerne, samvittighedsfuldt sørgede for, at Afdgangen til Sygehusene blev gratis eller i alt Fald let, og at de estergav Betalingen i alle Tilfælde, hvor det var fornuident. En anden Maade at gjøre det paa var ved at organisere sig, og jeg kan ikke nægte, at min Mening er den, at man skulde søge at bringe det dertil, at ikke Noget paa Grund af Sygdom eller Invaliditet, om jeg maa bruge dette Udtryk for at benytte et kort Ord, skulde komme til at falde det offent-